

[Erik Bauer.]

meget klogt, at man har bibeholdt såvel prøver som karakterer i den nye lov, selv om det fra visse sider holdt hårdt.

Jeg erkender, at ministeren har fået bemyndigelse til at gennemføre en forenkling af den gældende karakterskala, men der ligger ikke heri en bemyndigelse til at præsentere en helt ny skala. Som medlem af en skolekommission og et skolenævn gennem 14 år har jeg en ganske god føling med, hvilket pres der lægges på såvel lærere som elever og forældre, hver gang der kommer ændrede regler for undervisningen — og dem har der jo ikke været så få af — pres i form af øget arbejdsbyrde med ekstramøder i lærerråd, kommission og nævn, ved flere forældremøder, møder i diverse udvalg, en ekstra arbejdsbyrde, der selvsagt går ud over det egentlige formål: indlæringen. Jeg kan forsikre ministeren om, at det, folkeskolen først af alt nu trænger til, er arbejdsro. Ministeren kan ikke være uvidende om, at ikke alene indeværende skoleår, men også det kommende vil være tidsmæssigt stærkt påvirket af de ændringer, der træder i kraft 1. august, og af de ændringer, der naturligt må udskydes til august 1977, så alene af disse årsager bør ændringer af karakterskalaen ikke finde sted.

Et helt andet og nok så væsentligt problem, der næsten uundgåeligt vil dukke op ved nye bedømmelsesformer, er kommunikationen fra skole til forældre, en ikke uvæsentlig detalje i det i loven nu indførte skole/hjem-samarbejde. Nye undervisningsformer, samlæsning, kursusdeling, gammelkendte fags fusioner eller forsyning med nye etiketter har ikke — det forsikrer jeg ministeren om — gjort det lettere for forældre at følge med i deres barns skolegang eller, som det hedder i dag: at erkende barnets situation.

Skal disse forældre nu præsenteres for karakterbøger med tal eller bogstaver, der afviger fra det allerede kendte, er jeg sikker på, at forvirringen bliver total.

Gennem mine tillidshverv inden for folkeskolen er jeg vidende om, at danske forældre hverken er eksamensvilde eller karakternarkomaner, men har et meget stærkt ønske om for ikke at sige krav på at få meddelelsesbøger og karakterer, selvsagt hvis ind-

hold de forstår. Jeg tænker ikke her specielt på den større og større kreds af forældre, der meget aktivt lever med i skolens arbejde, og for hvem den personlige konsultation af skolen er det afgørende, men på den meget store del af forældre, der viser interesse for skolen alene ved at støtte barnet i lektier, pasning af sengetider m. m., hvilket i parentes bemærket ikke er den uvæsentligste forældreinteresse, man kan udvise. For mange af disse forældre er meddelelsesbøger og karakterer ofte den eneste kommunikation.

Skal man endelig bruge kræfter på problematikken omkring bedømmelsen af elevernes standpunkt, er det ikke karaktererne og disses tydning, der er det mest presserende, men derimod snarere prøveformerne. Her ligger en langt større opgave i at finde en løsning til at sikre en retfærdig bedømmelse af standpunktet, hvor held og uheld for ofte spiller en større rolle end det reelle standpunkt.

Vi har allerede haft en meget lang debat omkring et enkelt punkt i skoleloven, et punkt, der kan synes af mindre betydning, men som vi er en del der ved har en større betydning, og jeg skal gøre mit til at afkorte debatten ved at slutte her og med at advare ministeren imod at bringe uro og så mere mistillid blandt forældrene til den nye folkeskolelov ved at gennemføre omfattende ændringer af karakterskalaen.

Steen Folke (VS):

Nu kan det være nok. Vi er mange, der mener, at den slendrian, som præger hele samfundet, nu må være slut, den slendrian, der præger ikke mindst vore børn og unge. Opdragelsen må ind i fastere baner. Autoritet og disciplin er begreber, som er så godt som ukendte for vore børn og unge. Skolen er præget af disciplinkrisen, eksamen er som bekendt ikke, hvad den har været, og nu er der snigende bestræbelser på at udhule karaktersystemet, som er så afgørende for karakterdannelsen. Nu kan det være nok. Vi mener ikke blot, karaktererne skal bevares i folkeskolen, og i den forbindelse er det helt afgørende, at det er 13-skalaen, som virkelig kan bruges til at skelne mellem skidt og kanel, mellem de begavede og de ubegavede. Man kunne måske overveje at indføre den skala, der har minus 22 som bundkarakter.